

I

HOAȚA

Mel căscă, privind la cerul înstelat. Un norișor compact și dens se închegă în aer din răsuflarea lui. Era într-o văr foarte frig, pentru luna octombrie. Bărbatul se înfășură mai bine în manta. Desigur, blestematul rond de noapte n-a putut să-i cadă decât lui. Și ca să fie totul perfect, într-o perioadă de reduceri drastice impuse de șef. Curat supliciu. Înainte fuseseră mulți, acolo în grădină, să păzească. Și câțiva înăuntru, cel puțin zece gardieni în total. Acum însă nu sunt decât trei. El în grădină, Dan și Sarissa în fața camerei. A doua măsură fusese să le reducă în fiecare lună câte puțin din echipament.

— Ca să nu fiu constrâns să vă tai din soldă, spunea Consilierul Amanta.

Pe scurt, Mel se trezise că avea în dotare doar o sabie scurtă și o armură din piele uzată, și acea manta subțire cu care era îmbrăcat, care nu-i ținea deloc de cald.

Mel pufni. Odinioară, pe când era mercenar, era mai bine.

Războiul avea vântul în pânze, regele Pământului Soarelui, Dohor, își întinsese deja mâinile nesătule peste Pământul Zilelor și al Nopții, iar războiul în Pământul Focului împotriva gnomului Ido părea o simplă încăierare. Patru zdrențăroși împotriva celei mai puternice armate din Lumea Pământeana, ce şanse aveau? Da, Ido fusese Generalul Suprem, înainte să trădeze, și mai demult încă, un erou în Marele Război împotriva Tiranului, dar vremurile acelea se stinseră. Acum era un bătrân, și nimic mai mult: Dohor era Generalul Suprem, nu numai rege.

Ei bine, fusese o luptă grea, foarte grea. Si lungă. Blestemătii de gnomi ieșeau de peste tot. Înaintau întinzând curse și punând capcane și a te război se transformase în a te târî, a te ascunde și a-ți acoperi spatele la fiecare pas. Un coșmar ce ținuse doisprezece ani. Si care se sfârșise prost pentru Mel. O cursă, ca de obicei. Si o durere sfâșietoare la un picior.

Nu se mai putuse reface și fusese nevoie să înceteze. Fusese o perioadă urâtă. La urma urmei, el nu știa decât să se lupte, ce ar fi putut face altceva?

Găsise de muncă la Amanta, ca santinelă. La început i se păruse o soluție onorabilă.

Nu înțelesese că-l așteptau zile mereu la fel, monotone, plăcuseala unei ocupații ce se relua exact la fel noapte după noapte. În opt ani de când era în slujba lui Amanta nu se întâmplase niciodată nimic. Si totuși, Amanta avea obsesia siguranței. Casa lui, plină atât cu obiecte de valoare, cât și cu unele perfect inutile, era supravegheată mai ceva ca un muzeu.

Mel trebuia prin spatele casei. Îi trebuia o viață ca să încjoare imensa vilă inutilă pe care Amanta și-o construise. Acum era înglodat în datorii pentru ruinele care-i amintea de vremurile bune când era încă un nobil înstărit. Apoi, încet-încet, scăpătase.

Bărbatul se opri și mai scoase un căscat sonor. Atunci se întâmplă. Rapid și fără zgromot. O lovitură în cap, precisă. Apoi întuneric.

Umbra rămase stăpână peste grădină. Privi în jur, apoi alunecă până la o fereastră joasă. Pașii ei moi nici măcar nu răscoaleau firele de iarbă.

Deschise fereastra și se strecură înăuntru cu repeziciune.

Lu era obosită în acea seară. Stăpâna se plânsese toată ziua, și acum îi mai dăduse și sarcina asta absurdă care o obliga să rămână trează până târziu în noapte. Să lustruiască argintăria veche... Ce avea să facă oare cu ea, de fapt?

- Dacă va veni cineva în vizită, prostovano!

Si cine ar fi putut veni? Stăpânul căzuse de-acum în dizgrație, și doamnele nobile nu întârziaseră prea mult cu hotărârea să nu le mai calce pragul casei. Își amintea cu toții mult prea bine ce se întâmplase cu nobilii din Pământul Soarelui care încercaseră să se revolte față de Dohor, urzind un complot împotriva lui cu aproape douăzeci de ani în urmă. Deși era un rege legitim, întrucât se căsătorise cu regina Sulana, nu era prea iubit. Concentra prea multă putere în mâinile lui, și ambicia lui părea nemărginită. Așa că încercaseră să-l dea jos de pe tron, dar fără succes. Amanta reușise să iasă cu bine din această poveste, dar ca prin urechile acului. Se plecase în fața voinței regelui, ajunsese chiar să-i sărute picioarele.

Lu dădu din cap. Gânduri inutile și zadarnice. Mai bine o lăsa baltă.

Un foșnet.

Ușor.

Foarte fin.

Fata se întoarse. Casa era mare, exagerat de mare și plină de zgomote sinistre.

- Cine e acolo? întrebă cu teamă.

Umbra se opri făcându-se nevăzută în întuneric.

- Ieșiti! spuse Lu.

Nici un răspuns. Umbra respira încet, calmă.

Lu alergă la etaj, la Sarissa. O făcea deseori, dacă era nevoie să rămână singură în picioare seara, pentru că-i era teamă de întuneric și pentru că Sarissa îi plăcea. Era cu puțin mai înalt decât ea și avea un zâmbet linișitor.

Umbra o urmă tăcută.

Sarissa era acolo, pe jumătate așipit, sprijinindu-se nepăsător în lance. Stătea de pază la camera stăpânei.

- Sarissa...

Băiatul tresări.

- Lu...

Ea nu răspunse.

- Of, la naiba, Lu... și de data asta?

- De data asta sunt sigură, făcu ea. Era cineva... Sarissa pufni exasperat.
- O clipă numai și gata... insistă Lu. Te rog... Sarissa acceptă reticent.
- Dar să terminăm repede.

Umbra așteptă ca spatele băiatului să dispară după colțul scăriilor, apoi acționă. Camera nu era nici măcar încuiată. Se strecură înăuntru. În mijlocul camerei era un pat care abia se zărea în lumina lunii pline, de unde se auzea un sforăit profund, întrerupt din când în când de un fel de horcături înfundate și gemete. Poate Amanta își visa creditorii sau poate o umbră ca ea, care venise să-i ia singurul lucru care-i mai rămăsese: prețioasele lui vechituri. Umbra nu se miră. Totul era aşa cum prevăzuse. Doamna dormea într-o cameră separată de cea a soțului. Ușa care o interesa era în fața ei.

Trecu în celaltă cameră. Identică cu prima. Din pat, de data asta, nu se auzea nici măcar o răsuflare. O adevărată doamnă, soția lui Amanta.

Se îndreptă tăcută spre locul pe care-l știa. Deschise sertarul cu o lovitură sigură. Mici pachețele înfășurate în brocart și catifea. Nici nu trebui să le deschidă, știa perfect ce conțineau. Le luă, le puse în sacul de merinde pe care îl purta în bandoulă. O ultimă privire către femeia din pat. Se înfășură în manta, deschise fereastra și dispără.

Makrat, capitala Pământului Soarelui, era o cetate tentaculară, dar cu atât mai mult părea astfel în timpul nopții, când profilul său era trasat numai de luminile hanurilor și ale palatelor. În centru, palatele domnești, colțuroase și impozante. La periferie însă, doar mici hanuri, case modeste și barăci.

Apariția se mișca făcându-se una cu zidurile caselor. Cu gluga lăsată pe față, străbătu tăcută și anonimă străzile pustii ale cetății.

Nici măcar acum, nici măcar acum când își terminase treaba nu să răsunau pașii pe pavaj.

Merse până la marginile cetății, până la un han lăturalnic. Casa ei în acele zile. Avea să mai doarmă acolo în acea noapte și apoi gata. Trebuia să se mute, să se miște din loc, să-și steargă urmele. Si tot aşa mereu, hăituită.

Urcă încet în camera ei, nu o aștepta nimic altceva decât un pat spartan și o ladă de lemn închis la culoare. De la fereastră, luna revărsa o lumină metalică.

Aruncă geanta pe pat, apoi își scoase mantaua. O cascădă de păr castaniu foarte strălucitor, prinț încăpătănat, îi acoperi spatele până la jumătate. În lumina slabă a unei lumânări aşezate pe lădă apără o față trasă și obosită, un chip de copil.

O fetiță.

Nu avea mai mult de șaptesprezece ani, o expresie serioasă, ochii negri, față palidă și măslinie.

Se numea Dubhe.

Fata începu să-și scoată armele. Pumnale, cuțite de aruncat, o sarbacană, tolba și săgețile. Teoretic un hoț nu avea nevoie de arme, dar ea nu se despărțea niciodată de ele.

Își scoase pieptarul și rămase numai cu cămașa și pantalonii. Se aruncă pe pat să privească petele de umezeală de pe tavan, atât de înfricoșătoare în lumina lunii.

Obosită. Nici ea n-ar fi știut să spună de ce. De munca de noapte, de veșnică peregrinare, de singurătate. Somnul îi alunga gândurile.

Vestea nu întârzie să se răspândească și a doua zi tot orașul Makrat știa. Amanta, bătrânul Prim-Curtezan, vechi consilier al Sulanei, fusese prădat în casă.

Nimic nou sub soare, bogăților li se întâmpla deseori în ultima perioadă, mai ales în împrejurimile orașului.

Cercetările nu au dus la nici un rezultat, ca întotdeauna, și umbra rămase doar o umbră, ca de atâtea ori în ultimii doi ani.

VIATĂ DE TOATE ZILELE

Adoua zi Dubhe părăsi hanul devreme. Plăti cu bănuții care-i rămăseseră din munca anteroară. Chiar era leșteră, incursiunea în casa lui Amanta fusese o binecuvântare. În general, rareori avea de-a face cu oameni importanți, se mulțumea cu munci mai mărunte, care ofereau garanția că nu atrăgea asupra ei privirile tuturor. Acum însă îi ajunsese cuțitul la os.

Se pierdu pe străduțele strâmte ale Makratului. Orașul era mereu în mișcare, mereu treaz. De altfel, era locul cel mai haotic din întreaga Lume Pământească, plin de oameni și înțesat cu palate nobiliare care-și împărțeau străzile cu cocioabele celor săraci. În mahalale se aflau barăcile celor învinși în război, refugiații din cele Opt Pământuri ale Lumii Pământene ce pierduseră totul în anii în care Dohor luase puterea. Erau acolo ființe de toate rasele, și mulți Fammini. Ei constituiau adevăratele victime: rămași fără pământ, hătuiți din toate părțile, izolați de semenii lor, nevinovați și inconștienți asemenea copiilor. Odinioară situația fusese alta: în timpul domniei terorii Tiranului ei fuseseră protagoniștii. Singurul motiv al existenței lor era acela de a fi mașini de război. Tiranul le dăduse viață prin magia lui, iar originea lor era evidentă și după aspect: dizgrațioși, acoperiți cu un puf roșiatic, cu brațe disproportionalat de lungi și colții ascuțiti ce le ieșeau din gură. În acele vremuri stârniseră o spaimă cumplită, și Nihal, Eroina acelei epoci întunecate, dusese bătălia în

câmp deschis, sau cel puțin aşa cântau barzii pe la colțurile străzilor. Acum însă inspirau doar milă.

Pe vremea când Dubhe era încă ucenică, mergea deseori cu Maestrul prin mahalale. El le iubea.

– Este singurul loc cu adevărat plin de viață rămas în acest ținut în putrefacție, spunea el în timpul lungilor plimbări cu ucenica lui.

Dubhe continuase să meargă acolo și după moartea Maestrului. Când îi era dor de el și simțea că nu reușește să meargă înainte, se pierdea prin fundăturile acelea, căutându-i glasul pe străduțele strâmte. Si se liniștea.

În primele ceasuri ale dimineții, orașul începea să se însuflețească. Un chioșc care se deschidea, sirurile de femei care luau apă de la fântână, copii care se jucau pe stradă, marea statuie a lui Nihal care se ridică în mijlocul pieței.

Dubhe găsi locul pe care îl căuta. Era o dugheană aproape ascunsă care se găsea la marginea cartierului de barăci. Vindea ierburi, cel puțin aşa scria pe tăblița de la intrare, dar ea se ducea acolo din alte motive.

Tori, negustorul, era un gnom. Era de origine din Pământul Focului, asemenea celor mai mulți dintre gnomii care populau în special acel ținut și pe cel al Stâncilor. Cu pielea brună, părul negru ca noaptea, lung și împletit în multe codițe. Se mișca dintr-o parte în alta a magazinului săltând pe piciorușele lui, afișând veșnic un zâmbet pe chip.

Era suficient un simplu cuvânt, un cuvânt pe care mulți din cercurile bune îl cunoșteau, ca expresia lui Tori să se schimbe. Atunci își ducea mușterii în spatele prăvăliei. Acolo era la el în templu.

Se lăuda cu una dintre cele mai bogate colecții de otrăvuri imaginabile. Era un mare expert și știa să-i ofere fiecăruia soluția ideală. Că era vorba despre morți lente și dureroase sau mai

Dubhe își pregăti o cină frugală cu puținele lucruri pe care le găsise în oraș. Afară se lăsase noaptea, stelele pâlpâiau strălucitoare.

Cum termină de mâncat, ieși. Îi plăcuse întotdeauna cerul, o făcea să se simtă în siguranță sus imensitatea lui. Era liniște, nu bătea vântul și Dubhe auzi susurul pârâului. Se duse la izvor și se dezbrăcă fără grabă.

O senzație de îngheț o străbătu de îndată ce băgă piciorul în apă, dar continuă și se băgă până la gât. Senzația de îngheț ținu puțin, dintr-o dată se transformă într-o căldură usoară și placută incredibilă. Băgă capul sub apă și lungile-i plete castanii începură să danseze în jurul chipului ei.

Numai atunci, complet scufundată în apă, reuși să se simtă pentru o clipă împăcată.

3

PRIMA ZI DE VARĂ

+++

TRECUTUL I

Era o zi cu soare. Dubhe se ridică din pat în mare vervă. De cum deschise ochii și tu și sosise vara. O fi fost din cauza luminii sau a miroslui aerului ce pătrunde prin obloanele uzate.

Are opt ani. O fetiță vioaie cu păr castaniu lung, nu foarte diferită de altele. Nu are frați, nici surori, părinții sunt țărani.

Trăiesc în Pământul Soarelui, nu departe de Pământul cel Mare. La sfârșitul războiului, acel teritoriu fusese împărțit între diversele Pământuri și doar o regiune centrală rămăsese teritoriu de sine stătător. Părinții lui Dubhe se mutaseră într-un sat mic, proaspăt înființat, Selva. Căutau pacea și acolo li se părea că o găsiseră. Departe de toți, în mijlocul unei pădurici, acolo nu ajunge decât un ecou al războiului de cucerire al lui Dohor. De câțiva ani, nici măcar asta. Dohor cucerise mare parte din Lumea Pământeană și se instalase un fel de pace fragilă.

Dubhe dă buzna în bucătărie desculță, cu pletele încă încâlcite.

– A ieșit soarele, a ieșit soarele!

Mama ei, Melna, curăță în continuare zarzavat, așezată la masă.

– Așa se pare...